

Hồi 49

Thực Thực Hư Hư

Giang Biệt Hạc phân nộ:

- Không lẽ lại là lão phu hạ thủ ?

Lão dừng lại một chút rồi cười lạnh, tiếp:

- Nếu lão phu hạ thủ, thì đã hạ thủ từ lâu, cần chi phải đợi đến phút giây này ?

Bóng u linh cũng cười lạnh như lão:

- Nếu Thiết Vô Song muốn tự sát, thì đã tự sát từ lâu, cần gì phải đợi đến phút giây này ? Vừa rồi, lão ấy đã không chịu mang niềm oan mà chết, thì bây giờ sự tình sắp sửa được phanh phui, lão ấy lại càng không chịu chết !

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Nếu Thiết lão anh hùng không có ý tự tử, thì làm gì lão không hoàn thủ kịp mà chịu chết như vậy chứ ? Lão chết rõ ràng như vậy, lão chết quang minh chánh đại như vậy, người còn muốn cho lão mang nhục sau khi chết nữa sao ?

Bóng u linh cũng cao giọng:

- Lời nói đó, chính Triệu trang chủ vừa nói, có tất cả mọi người cùng nghe. Nếu chánh diện động thủ, tự nhiên chẳng có một ai trên đời này làm cho Thiết Vô Song không kịp hoàn thủ ! Còn như trong trường hợp có kẻ ám toán thì ...

Giang Biệt Hạc hét lớn:

- Chẳng lẽ Giang Biệt Hạc này lại có thể ám toán lão ta ? Người cũng biết lão phu là ai chứ ?

Bóng u linh cười mỉa:

- Tự nhiên chẳng phải là người hạ thủ. Người thừa hiểu là Thiết Vô Song luôn luôn phòng bị người, dù người có xuất thủ ám toán, vị tất người đắc thủ ?

Giang Biệt Hạc hừ một tiếng:

- Không phải lão phu, chẳng lẽ lại là Hoa công tử ?

Bóng u linh cười nhẹ:

- Triệu trang chủ đã giải thích rành rẽ cái chết của toàn thể nhân số trong Song Sư tiêu cực, chỉ có những người rất thân cận với nạn nhân mới hạ thủ ám toán được. Bởi Thiết Vô Song có thể đề phòng tất cả mọi người tại đây, nhưng không đề phòng người thân cận. Có bao giờ lão tưởng nổi là người thân cận của lão hạ thủ mà đề phòng ?

Thiếu niên áo xanh mặt trắng kêu to:

- Kẻ nào hạ thủ ám toán sư phó ta, ta sẽ liều chết sống với kẻ đó !

Bóng u linh lạnh lùng:

- Hạ thủ, sát hại sư phó người, chính là người !

Thiếu niên nhẩy dựng lên, quát như sấm:

- Câm ngay ! Ta thọ ân trọng nghĩa của sư môn, nát thân ta cũng chưa đủ đáp đền, khi nào lại đi sát hại ân sư chứ ? Người... người có diên hay không ?

Bóng u linh cười nhẹ:

- Đã biết ơn sư môn là trọng, đã nói được cái câu đáp đền ơn trọng, thì người độc tâm làm cái việc đáp đền mới phải chứ. Nhưng, người lại táng tận thiên lương, người âm thầm cấu kết với họ Giang, người thấy sự tình sắp được phô bày ra ánh sáng, người thừa lúc mọi người không lưu ý, thọc một kiếm vào yết hầu sư phụ người, người tưởng rằng Thiết Vô Song chết rồi là sự tình kết thúc, không còn ai đối chứng nữa ! Lầm thay ! Còn ta đây, còn cái bóng u linh này, người nên nhớ như vậy !

Thiếu niên run rung giọng:

- Người là cái quái gì chứ ? Sao người dám ăn nói hàm hồ gây tổn hại cho ta ?

Bóng u linh điềm nhiên:

- Người muốn có chứng cứ ?

Thiếu niên càng rung giọng hơn:

- Người có chứng cứ gì chứ ?

Bóng u linh mỉm cười:

- Người nào khác thì không thể đưa ra chứng cứ, nhưng ta có chứng cứ để đưa ra như thường. Chính mắt ta hôm ấy trông thấy, bỏ chất độc vào rượu, toan hãm hại Tổng tiêu đầu Triệu Toàn Hải, chính là người !

Bây giờ, thiếu niên rung đến thân mình.

Tuy nhiên hấn cố gân cổ hét:

- Câm ! Câm ngay ! Hôm ấy, sư phụ ta thỉnh Triệu Tổng tiêu đầu đến, để cùng Tam Tương liên tiêu hoà giải, điều đó có can chi đến ta, mà ta phải hạ độc trong rượu, toan hãm hại họ Triệu !

Bóng u linh đáp:

- Bởi vì người thọ lệnh nơi Giang Ngọc Lang, người làm thế là cuộc hòa giải đương nhiên phải bất thành, mà sư phụ của người cũng phải mang nhục luôn. Đúng là cái độc kế hãm hại tam hiền, mà người xưa từng nói đến.

Thiếu niên hét lớn hơn:

- Câm ! Câm ngay ! Người có nói gì cũng vô ích, chẳng một ai tin nổi người !

Bóng u linh cười lạnh:

- Người định chối à ? Chính mắt ta trông thấy, chính tai ta nghe, người cùng Giang Ngọc Lang thương lượng ác kế tại gian nhà bếp của TỬ quán Ngũ Hồ Xuân !

Thiếu niên quát lên âm âm:

- Làm gì người trông thấy tận mắt, nghe rõ tận tai chứ ? Người ngậm máu phun người, trước khi ta dơ mình, ta cùng người liều sống chết !

Hấn lao mình tới, như con hổ điên mồi.

Nhưng hấn vừa chồm chân khỏi mặt nền, bóng u linh đã giật chiếc nón trúc trên đầu xuống, đoạn bật cười khanh khách, bảo:

- Nhìn kỹ đi, xem ta là ai !

Dưới ánh đèn, bóng u linh bày ra một gương mặt bê bết bùn dơ, tóc xỏ rối tung, trông như con quỷ.

Thu cái thế lướt tới, thiếu niên lùi đà, lùi chững như nhanh hơn thế lướt, lùi ba bước, hấn rung người, rung giọng lí nhí:

- Người.. người ...

Bóng u linh gần từng tiếng:

- Cho người biết, ta là quỷ hồn của cái gã hóa đầu đã bị Giang Ngọc Lang điểm vào tứ huyệt hôm ấy, trong nhà trù của tử quán. Các người định giết ta để diệt khẩu, ta chết oan, tự nhiên không nhắm mắt, ta thành quỷ, bám theo các người, quyết phá hỏng mưu đồ của các người. Ta thành quỷ theo các người mà đòi mạng đây !

Thiếu niên bật vía bay hồn, hét lên như điên:

- Quỷ ! ... Quỷ thật sự !

Hắn vừa hét vừa lùi, rồi cuối cùng hắn chạy bay ra cửa.

Bỗng một ánh sáng chớp lên, ánh sáng của một thanh kiếm, xẹt đến thiếu niên, hắn chưa đến cửa, đã ngã nhào.

Trường kiếm xuyên từ gáy trở ra phía trước ngay yết hầu.

Kiếm được phóng đi theo chiều vòng cầu, trúng thiếu niên rồi chúi mũi xuống cắm sâu vào nền, như đóng đinh thiếu niên.

Thiếu niên không còn kịp hự lên một tiếng nhỏ, tắt thở liền.

Lần này thì mọi người trông thấy rõ ràng, chính Giang Biệt Hạc phóng kiếm giết chết thiếu niên.

Lão ta ung dung thốt:

- Thiếu niên đó mất hẳn thần trí, thành kẻ điên rồi, nếu để hắn chạy đi, hắn sẽ gây tai hại cho nhiều người, nên giết hắn để ngăn chặn họa hoạn cho thế nhân.

Bóng u linh quát to:

- Giang Biệt Hạc ! Người giết người để diệt khẩu, còn toan nói tốt cho mình, nên nhớ là thiên lý chi công, thiên lý sẽ không dung tha người đâu !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Đến mặt mày chân thật mà người cũng chẳng dám chường ra, thì ai người ta tin được lời người nói !

Lão ta đánh trúng chỗ nhược của bóng u linh !

Bởi cái bóng u linh đó chính là Tiểu Linh Ngư, vì Hoa Vô Khuyết có mặt, chàng phải giấu mặt thật.

Giang Biệt Hạc mỉa luôn:

- Phàm là nam nhi, nói lời chi là phải chịu trách nhiệm của lời ấy, người mở miệng nói toàn những lời quan trọng thì ít ra người cũng phải cho mọi người biết rõ mặt mày của người, có như thế, lời nói của người càng tăng thêm giá trị, có lợi cho người nhiều hơn là giấu mặt giấu mày !

Tiểu Linh Ngư sững sốt một chút, đoạn cao giọng thốt:

- Chỉ cần những gì ta nói đúng với sự thật thì có khó gì cái việc ta chường mặt !

Giang Biệt Hạc phân bua:

- Các vị nghĩ xem, nếu hấn quả quyết những gì hấn nói là đúng sự thật, thì tại sao hấn không dám chường mặt.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, thấy ai ai cũng gương tròn mắt nhìn chàng.

Trong ánh mắt của người nào cũng hiện lộ niềm hoài nghi.

Giang Biệt Hạc tiếp luôn:

- Cái gã đó giấu đầu, giấu đuôi, giấu luôn tên họ, lại xảo ngôn, trá ngữ, đặt điều, bịa chuyện, dã tâm của hấn chẳng biết như thế nào mà lường !

Lão vừa thốt, vừa theo dõi biến chuyển nơi gương mặt của từng người, bằng vào thần thái của họ, lão chọn lời thích hợp mà thốt, cốt dụ dẫn mọi người đến chỗ đồng tình.

Khi buông dứt tiếng cuối, bỗng lão quay người, đối diện với Hoa Vô Khuyết, gần từng tiếng:

- Hoa công tử lấy việc thiên hạ làm việc mình, chẳng lẽ không biết lai lịch của hấn ? Hay đúng hơn của chúng ?

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Của hấn ? Của chúng ?

Giang Biệt Hạc tiếp luôn:

- Trừ cái gã ma quái kia ra, còn có gã kiêu phu, tại hạ muốn biết tên kiêu phu kia có đúng là Giang Ngọc Lang, con trai của tại hạ giả mạo chẳng, như gã ma quái đã nói !

Lão bao gồm cả hai người khả nghi, dù trong hai người khả nghi, một có thể là con trai lão.

Như vậy là lão vô tư cực độ rồi.

Trong một thời gian ngắn, bao nhiêu sự việc diễn tiến với hai cái chết hãi hùng, lòng người phải hoang loạn ít nhiều, trong cơn hoang loạn, chẳng ai để ý đến kiêu phu.

Bây giờ, Giang Biệt Hạc nhắc, người ta mới nghĩ trở lại kiêu phu.

Nhưng nhớ lại mà làm gì nữa ? Khi mọi người nhìn quanh, thì hấn đã mất dạng.

Chẳng những chỉ một mình hấn văng mặt, luôn cả hai chiếc kiệu và các kiệu phu khác cũng biến mất luôn.

Không ai hiểu rõ người và kiệu rời đại sảnh từ lúc nào.

Giang Biệt Hạc nổi giận, quát lớn:

- Tên kiệu phu bỏ đi đâu rồi chứ ? Hấn chuẩn đi từ lúc nào ?

Anh em La Cửu, La Tam từ đầu đến cuối, đứng lạng ở một góc tường, không chen vào vụ bằng một lời nào.

Bây giờ, La Cửu mới lên tiếng:

- Đoàn lão gia vốn chẳng khỏe người, hơn nữa những việc vừa rồi gây xúc động mạnh, không chịu đựng lâu hơn nên bảo kiệu phu đưa luôn về trang viện rồi.

La Tam mỉm cười, tiếp nối:

- Phàm những người mập mạp thường kỵ bị xúc động, cứ mỗi lần khẩn trương lên là y như bị trúng phong. Cái cảnh đó, anh em tại hạ thường gặp !

Giang Biệt Hạc dậm chân:

- Hai vị đã trông thấy Đoàn lão gia ra đi như vậy, đáng lẽ phải nghĩ ra là nên giữ gã kiệu phu lại mới có thể giải quyết việc này ! Nói thật với hai vị, nếu sự tình không được phô bày trước ánh sáng, thì tại hạ sẽ thối nát suốt đời, và niềm tin của giang hồ đối với tại hạ có thể sẽ kém giảm đi phần nào !

Tiểu Linh Ngư không dần lòng được, mắng lớn:

- Người đúng là một con cáo già ! Về cái thuật vờ vĩnh thì người hẳn là tay số một trên đời này đó !

Giang Biệt Hạc cười lạnh:

- Biết đâu gã kiệu phu chẳng là một đồng lõa của người, cả hai một tung một hứng, cố dồn lão phu vào cái thế khó khăn ! Chứ nếu không vậy thì khi nào người lại để cho gã ra đi một cách êm thấm chứ ?

Bây giờ thì lão quật lại Tiểu Linh Ngư.

Kiệu phu còn đó, lão như hư như ngậm bồ hòn, nghẹn ngang yết hầu, kiệu phu đi rồi thì lão quăng cái bồ hòn sang cho Tiểu Linh Ngư, chặn yết hầu của chàng.

Mà nghĩ ra, lão rất có lý.

Cái lý đó, dù không khiến cho mọi người hoàn toàn tin lão, song ít nhất cũng làm cho tất cả nghi ngờ Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư vừa giận vừa khẩn cấp.

Đến lúc này, chàng mới nhận định gGiang Biệt Hạc quả là tay đáng sợ. Muốn hạ lão bằng vũ công, là một sự khó khăn rồi, muốn hạ lão bằng lý luận lại một việc khó khăn hơn, chính chàng cũng phải bối rối khi đối phó với lão ta, thì liệu những người khác không bị lão qua mặt sao được chứ ?

Gian đại sảnh có tất cả mười bốn khung cửa sổ, ba vọng cửa lớn, mỗi khung cửa sổ cao cho độ bảy thước cách mặt nền, rộng độ ba thước.

Vô luận người có thân vóc to lớn đến đâu, cũng bay qua dễ dàng, mà không cần dùng đến ba vọng cửa lớn.

Gian đại sảnh rất rộng, Tiểu Linh Ngư đứng ở một chỗ mà bất cứ đối với khung cửa sổ nào, cũng cách độ ba trượng, hầu như đều đều, không gần nơi này lắm, không xa nơi kia lắm.

Ba trượng cách, đối với chàng hiện tại, cũng chẳng phải xa xôi gì, chàng có thể vượt xa hơn.

Nhưng chàng không thoát đi trong lúc này.

Chỉ vì Hoa Vô Khuyết đang nhìn chàng chăm chăm, chừng như hấn chực chờ một cử động nào của chàng, chừng như hấn có phát giác ra cái gì là lạ nơi chàng.

Ai khác chú ý đến chàng, may ra chàng còn vượt khỏi, chứ Hoa Vô Khuyết đã quan tâm kỹ đến chàng thì chàng đừng hòng, dù chàng có mọc ngay đôi cánh.

Chàng không thể thoát đi, là phải đấu khẩu với Giang Biệt Hạc, làm sao chàng đưa ra một chứng cứ ? Nếu không có chứng cứ, tức nhiên chàng bại rồi.

Và, trong trường hợp chàng bại lý, thì chắc chắn là Giang Biệt Hạc sẽ không buông tha chàng.

Giang Biệt Hạc thản nhiên tiếp:

- Kiệu phu may mắn hơn, đã thoát đi rồi, còn người hấn là người không thể có may mắn như gã kiệu phu ! Vậy, người nên để lộ gương mặt thật, cho mọi người biết được người là ai. Không có lý là người hổ thẹn đến độ chẳng dám cho người thấy mặt.

Tiểu Linh Ngư đảo lộn mãi đôi tròng, mấy phút giây trôi qua rồi, chàng vẫn chưa có một chủ ý.

Hoa Vô Khuyết cất tiếng:

- Giả như bằng hữu không muốn tự mình lọt vuông vãi bao mặt, hay đúng hơn, vượt sạch những vết bùn thì tại hạ xin được phép thay thế bằng hữu làm cái việc đó cho bằng hữu.

Tiểu Linh Ngư mắng oang oang:

- Hoa Vô Khuyết ! Ta cứ tưởng ngươi là một kẻ thông minh, nào đâu ngươi chỉ là một tượng đất được nắn lên đó, bất quá biết đi biết chạy, biết nói năng, đầu óc của ngươi trống rỗng ngươi để cho thiên hạ lợi dụng quá dễ dàng. Chính ta đây, lấy làm thẹn thay cho ngươi !

Hoa Vô Khuyết không hề phần nộ, điểm phớt một nụ cười:

- Giả như bằng hữu định khích nộ tại hạ, thì hãy bỏ cái ý đó đi, bởi vô ích.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người không biết giận, không biết hả hơi, thì còn khoe khoang khoác lác làm chi chứ !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Chẳng phải tại hạ không biết giận, chỉ vì bằng hữu không xứng đáng cho tại hạ xúc động thôi.

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Hoa công tử tuy còn ít tuổi, song cái công phu hàm dưỡng thì đã đạt đến mức hỏa hầu rồi, tâm tư trầm tĩnh hơn một hòn núi, muốn cho Hoa công tử phần nộ, trừ ra ...

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Trừ ra cướp đoạt Thiết Tâm Nam mang đi mất, phải không ?

Quả nhiên, Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Giọng nói của hắn hơi trầm:

- Việc này không liên quan chi đến nàng, các hạ không nên lôi cuốn nàng vào vụ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thiết Tâm Nam đâu phải là người hoàn toàn tùy thuộc về ngươi ? Người không có tư cách cấm đoán thiên hạ nói đến nàng.

Chẳng rõ tại sao, Tiểu Linh Ngư nghe máu trong người sôi lên sùng sục, với nhiệt độ càng tăng, can đảm cũng tăng theo, chàng đột nhiên không biết sợ là gì cả.

Chàng quyết tâm kích nộ Hoa Vô Khuyết, quyết tâm làm cho hấn mắt mặt trước đông người, chàng thừa hiểu mình chẳng phải là đối thủ của Hoa Vô Khuyết, nhưng lại muốn cùng Hoa Vô Khuyết liêu một cuộc sống chết, dù thắng dù bại, chàng bất cần hậu quả, miễn sao chàng phát tiết được phần nào sự ứ đọng trong người, thứ ứ đọng do ghen tức sanh sản.

Sự ứ đọng đó, nếu là vật thể, nó sẽ bành trướng lên, làm chàng vỡ cả người, nếu nó là hơi thì thứ hơi đó nóng hơn lửa đốt cháy cả người.

Bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng, chàng phải phát tiết.

Có khi nào chàng hành động hồ đồ thế đâu ? Chẳng qua lúc thường, chàng giữ được trầm tĩnh, lý trí còn sáng suốt, chứ bây giờ thì chàng tức uất cực độ, tự nhiên phải có sự biến hóa đó.

Từ bao lâu nay, Tiểu Linh Ngư khắc chế được mình là vì chàng chưa gặp đối thủ về thông minh mẫn tuệ.

Chàng tự hào mình trên bậc đối với bất cứ ai.

Bây giờ gặp Hoa Vô Khuyết, tay chàng chưa thấy bại, song đã nhận ra khó thắng hấn.

Về tự ái, chàng bị chạm như vậy đó, ngoài ra còn có yếu tố Thiết Tâm Nam, cái yếu tố này cũng quan trọng không kém.

Chàng có yêu nàng hay chẳng ? Điều đó chàng không cần biết, có điều chàng không muốn nàng về tay ai, và chàng không chấp nhận bất cứ ai xoay quanh nàng.

Chàng bật cười cuồng dại, tiếp:

- Hoa Vô Khuyết ! Cho người biết, Thiết Tâm Nam đã có một bóng hình lý tưởng trong con tim của nàng rồi. Nàng tuy ở cạnh người đó, song hồn nàng luôn luôn quán quít bên người lý tưởng của nàng. Vô luận làm sao, người không dành nổi nàng đâu ! Giả như người có chánh thức lấy nàng làm vợ, thì chính người lấy cái xác của nàng vĩnh viễn hồn nàng không thuộc về người.

Chàng cười lớn hơn trước, vừa nhún chân tung mình lên cao.

Đúng lúc đó, Hoa Vô Khuyết đã đẩy bàn tay ra, nếu Tiểu Linh Ngư nhảy chậm một chút, có lẽ phần ngực của chàng vỡ nát ra rồi.

Từ nền đại sảnh lên trính nhà, chiều cao độ bốn trượng.

Tiểu Linh Ngư đã lên đến trính, tay câu vào đó, thân hình lòng thòng chao chao, như chiếc lá đong đưa.

Đứng ở bên dưới nhìn lên, ai cũng nghĩ rằng chàng sẽ rơi xuống trong bất cứ phút giây nào.

Nhưng Giang Biệt Hạc đã nhận ra chàng đang áp dụng thuật khinh công tối thượng.

Thân hình chao chao đong đưa như vậy, mỗi cái đong đưa là một cái thế giết người.

Hướng chi, Tiểu Linh Ngư nhảy lên cao rồi từ trên cao trông xuống. Tuy chàng không chiếm tiên cơ, chứ cũng dành được địa lợi.

Vô luận là ai, trong phút giây đó, nếu tung mình theo lên, thì cầm chắc là sẽ ăn đòn như chó ngẩng đầu hứng một ngọn roi trời giáng.

Hoa Vô Khuyết chẳng những đã không nhảy theo lên, cho đến nhìn Tiểu Linh Ngư, hấn cũng chẳng buồn liếc một choáng.

Hấn đứng nguyên tại chỗ, bình tĩnh như hòn ngũ sơn, mắt lại nhìn xuống chân.

Hấn trầm lặng quá, nếu hấn ngồi, thì đúng là cái dáng của nhà sư nhập định, bất chấp ngoại cảnh biến hóa làm sao, không nhìn, không nghe cũng chẳng hỏi.

Hấn vung tay, phát một chiêu công rồi lại không tấn công tiếp, điều đó làm cho mọi người hết sức lấy làm lạ.

Họ càng lấy làm lạ hơn nữa là Tiểu Linh Ngư chẳng thừa cơ hội đó phản công, hoặc giả chuồn đi.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lúc đó, mừng tượng một cái xác kkhông hồn, chừng như không nghe, không thấy gì chung quanh chàng.

Tuy nhiên, bất cứ động tịnh gì bên dưới cũng chẳng thoát lọt khỏi linh giác của chàng.

Treo tay lơ lửng như vậy, chàng thừa biết là chàng cần gì xuất thủ. Giả như chàng nhích động thân hình khác hơn cái chao chao đó, là cái ưu thế của chàng phải mất.

Làm mất ưu thế, là tự chàng nạp mạng dưới tay Hoa Vô Khuyết.

Cho nên, chàng không dám làm một cử động, khác hơn cái chao chao, thì nói chỉ đến việc xuất thủ, lại còn không nên nói đến cái việc thoát chạy.

Bên dưới, Hoa Vô Khuyết đứng lặng, là hấn giữ cái tịnh.

Bên trên, Tiểu Linh Ngư chao chao mình là chàng giữ cái động.

Song phương, một động, một tịnh, một trên, một dưới, tương trì với nhau qua một lúc.

Tuy những người bên dưới không thấy rõ chỗ ảo diệu của cuộc tương trì đó, song ai ai cũng khẩn trương. Họ khẩn trương đến độ cùng nín thở, đợi chờ một diễn biến, gian đại sảng đột nhiên tịch tịch phi thường.

Thời gian âm thầm trôi qua, sự khẩn trương của mọi người âm thầm tăng trưởng, tịch tịch âm thầm trầm đọng.

Tiểu Linh Ngư vẫn còn câu tay vào trính nhà, vẫn dong đưa thân hình như chiếc lá phất phơ trước gió.

Bây giờ thì không còn nghĩ là chàng sắp sửa rời, mà ai ai nhìn chàng cũng cảm thấy hỗn loạn nhãn quang phần nào.

Rồi họ không dám nhìn lên nữa.

Chẳng rõ tại sao bóng đèn cũng xao dợn theo cái đà dong đưa của Tiểu Linh Ngư, và cuối cùng thì mọi người có cảm giác là gian đại sảng xoay xoay đảo đảo, như chực ngã ...

Ai ai cũng có cái cảm giác đang ngồi thuyền chao sóng, cái cảm giác đó dần dần lớn mạnh, và họ bắt đầu say sóng, hầu như không đứng vững nữa được, tim hồi hộp, mắt hoa lên.

Chỉ có Giang Biệt Hạc là còn giữ sự trầm tịnh như thường, lão ta ngưng thần chăm chú nhìn Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết vẫn còn y trong tư thế cũ, thần sắc an tường như cũ.

Hấn đứng giữa đại sảng, như một chiếc cột kinh thiên, mặc cho sóng gió bão bùng, không hề lay chuyển nổi hấn.

Vĩnh viễn, trên thế gian này, không một áp lực nào lay chuyển nổi hấn.

Nhìn Tiểu Linh Ngư, người ta thấy mọi sự chuyển động, lôi cuốn họ chuyển động theo luôn.

Rồi nhìn qua Hoa Vô Khuyết, người ta lại thấy mọi sự vật đều được trấn định, tự họ cũng trấn định theo luôn, trấn định cả thể xác lẫn tâm thần.

Nhưng lạ lùng thay, từ cái trầm tĩnh nơi người hấn bốc ra, có một khí phi thường, làm khiếp mọi người, do đó chẳng ai dám nhìn hấn để tìm sự trấn định.

Chỉ có mỗi Giang Biệt Hạc là thừa công phu hàm dưỡng nhìn cả Tiểu Linh Ngư lẫn Hoa Vô Khuyết.

Lão ta ngăn chặn được sát khí toát ra từ sự trấn định của Hoa Vô Khuyết, sát khí đó chẳng phải dành cho toàn thể mọi người hiện diện, song dù là người ngoài cuộc, người ta cũng nghe rợn như thường.

Một cuộc thực nghiệm kinh hồn giữa hai thiếu niên, thực nghiệm động và tĩnh.

Chỉ nội một cái động bên này hoặc một cái tĩnh của bên kia, mà sát khí bốc bùng như thế, giá như song phương giao thủ, thì sát khí đó còn mãnh liệt như thế nào nữa chứ ?

Cả hai cách xa nhau độ bốn trượng, nhưng những gì ở trong khoảng cách bốn trượng đó, nếu là vật chết, thì phải đảo lộn, nếu là vật sống thì hấn phải mất sống ngay.

Thời gian trôi qua âm thầm, đều đều, song phương tương trì như thế đã lâu lắm rồi, và chừng như họ phải tương trì như thế đến vô cùng tận.

Giang Biệt Hạc biết là cuộc tương trì giữa song phương sẽ kéo dài lâu, biết như vậy rồi, lão ta điểm một nụ cười.

Đêm dần dần xuống, đêm dần dần khuya, đêm khuya khí lạnh, càng khuya càng lạnh, lòng người lạnh, khí càng lạnh hơn.

Đêm về mùa hạ, không khí không lạnh lắm, bên ngoài trời, không lạnh, trong nhà có đông người càng không lạnh hơn, thế mà mọi người run lên, như giữa đêm đông có tuyết đổ, gió đùa.

Bỗng một con chim én từ bên ngoài bay vào.

Én, một con bay như thế, hấn phải là con chim lạc đàn, cô đơn, chừng như nó sợ bóng tối bên ngoài, đang ngủ nơi cành cây, giật mình tỉnh lại, nhìn chung quanh cảm thấy âm u trầm tịch quá, nhìn vào trong thấy có ánh sáng ấm áp hơn, nó bay vào.

Con chim bay đến khoảng giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết.

Không ai thấy Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết làm một động tác gì, nhưng chẳng biết tại sao con én không bay qua được khoảng cách đó.

Nó không bay qua được, nó cũng không bay trở lại, nó rơi xuống tại chỗ.

Nó rơi đúng trong tầm mắt của Hoa Vô Khuyết.

Vừa lúc đó, Tiểu Linh Ngư buông mình đáp xuống, bắt quá chàng buông tay và liền theo đó, chàng cuốn tròn thân mình như con ốc, rồi lộn vòng vòng trong không gian, lộn mãi như vậy, vừa lộn vừa hạ thấp xuống dần dần, chứ không đáp liền từ trên thẳng xuống mặt nền.

Đứng xa xa nhìn vào, ai cũng mừng tượng là chàng có trăm tay trăm chân, cả tay lẫn chân đều múa vung vít.

Mọi người phải hoa mắt cứ tưởng chàng đã biến thành ma quái, có trăm tay trăm chân từ ngang trời đáp xuống.

Nhưng, ai nhìn chàng thì nhìn, chứ Hoa Vô Khuyết tuyệt nhiên không hề ngẩng đầu lên.

Đương nhiên, hắn không hề liếc xéo ánh mắt về phía Tiểu Linh Ngư.

Lộn mình trong không gian, Tiểu Linh Ngư vừa hét, vừa tung tay mười sáu lượt, tung chân tám lượt.

Chàng cử động nhanh quá, không ai tin được là một người có đôi tay đôi chân lại có thể đánh ra tám chiêu chân, mười sáu chiêu tay trong một thời gian ngắn độ một phút, họ cho rằng chàng có đúng tám chân, mười sáu tay mới đánh ra được như vậy.

Dĩ nhiên, đánh như thế, tất cả phải có hư nhiều mà thực ít, song hư và thực lại giao chuyển nhau, hư biến thực, thực đổi hư, chỉ cần chạm trúng một chiêu của chàng, dù hư, dù thực, thì người nào đó, phải táng mạng ngay.

Đánh như thế hắn phải làm cho những người nhìn vào phải hoa cả mắt, nếu đối phương nhìn vào thì cầm chắc là phải bị hạ liền, bởi còn biết thế nào mà phân định thực hư, để tìm cách hóa giải, ngăn chân, phản công ? Đã không rõ thực hư, thì còn mong gì nhận định sơ hở mà chống trả ?

Bỗng Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên.

Dưới ánh đèn, đôi mắt của hắn chớp sáng như hai điểm sao, môi hắn nhếch, nhưng chẳng phải hắn cười, bàn tay hữu của hắn đưa ra, nửa níu, nửa đẩy, xem ra chẳng phải là một chiêu công, mà cũng chẳng phải một chiêu thủ.

Rồi bàn tay đó phẩy lên, phẩy xuống, như gảy đàn, lại vệt qua phát lại như vén lá, tìm hoa.

Động tác đó nhẹ nhàng, ốm ờ quá, chẳng có một điểm nhỏ sát khí nào phát xuất từ chiêu thức.

Lạ lùng thay, bàn tay đó lại phá tan công thế của Tiểu Linh Ngư.

Mấy tiếng bộp bộp vang lên, bàn tay tả Tiểu Linh Ngư đập vào bàn tay hữu, bàn tay hữu còn dư lực, lại đập vào bàn tay tả, tay này vào tay kia liên tiếp như vậy mấy lượt, rồi đôi chân cũng cử động luôn, chân tả đá lên tay hữu, chân hữu đá lên tay tả.

Cái thế công do chàng xuất phát với hy vọng chế thắng đối phương, lại quật trở về chàng, tay và chân tự đánh và đá vào nhau, làm chàng đảo lộn, bay tà tà ra ngoài xa mấy thước, rồi rơi xuống, kêu phịch một tiếng.

Giang Biệt Hạc hân hoan ra mặt, bật cười vang dội, thốt lên oang oang:

- Hay ! Hay quá ! Cái chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc quả thật tuyệt diệu !

Hai bàn tay của Tiểu Linh Ngư đỏ lên, chùng như sừng phù, ngực chàng phồng, xộp gập, rơi xuống rồi, không đứng lên liền được.

Hoa Vô Khuyết nhìn chàng, điểm một nụ cười, cất tiếng:

- Võ công của người cao lắm đấy, có thể sánh ngang hàng với những danh thủ thượng thặng trên giang hồ, ta không tưởng là người thành tựu đến mức độ đó. Rất tiếc, nội lực của người rất mạnh thành ra thương thế phải nặng.

Hắn thốt từ từ, bước từ từ, vừa thốt vừa bước về phía Tiểu Linh Ngư.

Vừa lúc đó, nhiều loạt gió rít lên, gió làm chao chao ngọn đèn chực tắt, gió do hơn mười ám khí phát sanh, ám khí bay vèo vèo đến Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết.

Đèn, không cần gió mạnh đó mà tắt, đèn vẫn tắt như thường, bởi một loại ám khí tiếp theo, mỗi ám khí nhắm một ngọn đèn, bao nhiêu đèn bị ám khí chạm trúng, tắt liền.

Phóng ám khí, cùng một lúc, tấn công hai người ở hai nơi kể cũng tài lắm rồi, phóng ám khí cho tắt tất cả những ngọn đèn rải rác từng nơi, khắp đại sảnh với một cái vung tay thôi, thì hẳn là tài không tưởng nổi.

Thủ pháp đó hầu như vô địch trên đời này.

Nhưng, ám khí phóng đèn, đèn tắt, ám khí phóng người là Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc, thì dù kẻ nào đó có thủ pháp độc bộ trong vũ lâm, cũng không tạo được kết quả nào.

Cả hai chỉ cần lách nhẹ mình qua bên là ám khí trượt xa.

Có ám khí là có người lạ xuất hiện, ai ai cũng hãi hùng với ám khí, rồi đèn tắt, đại sảnh chìm trong bóng tối, mọi người càng hãi hùng hơn, ai cũng nhón nhào, thất thố, cuộc diện hỗn loạn nhanh chóng.

La Cửu hét lên:

- Tất cả đứng yên tại chỗ, đừng gây náo loạn.

La Tam cao giọng tiếp nối:

- Đừng để cho tiểu quỷ đó chuồn đi !

Câu nói đó, Giang Biệt Hạc muốn nói lên, song chưa kịp mở miệng đã có người nói rồi, lão gật đầu thâm nghĩ anh em họ La ứng biến vừa nhanh vừa thích hợp.

La Cửu lại lên tiếng:

- Ngu huynh ra ngoài, phòng bị tiểu tử chạy trốn, hiền đệ ở trong này đốt đèn lên đi.

La Tam đáp:

- Trưởng huynh cứ đi !

Ánh lửa nhá lên, y đã bật mỗi lửa, đèn chưa kịp đốt, mọi người nhìn xuống chỗ bóng u linh vừa rơi, bóng u linh đã tan biến mất rồi.

Giang Biệt Hạc biến sắc, bước nhanh đến khung cửa sổ, nhìn ra, bên ngoài bóng đêm dày đặc, từng cơn gió nhẹ cuốn về, khua động lách chách lá trên cành.

La Tam dậm chân:

- Tiểu quỷ trốn rồi ! Chúng ta đuổi theo gấp !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên thốt:

- Có rất nhiều lối thoát ra chung quanh đại sảnh này, ai biết hẩn thoát ra theo lối nào mà đuổi !

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Vậy là cứ để cho hẩn ung dung chạy đi ?

Hoa Vô Khuyết vẫn điềm nhiên:

- Hẩn có chạy đi đâu mà đuổi ! Hẩn đã xuất lực quá nhiều, gia dĩ tại hạ đánh hẩn với một chiêu di lực, khiến hẩn tự đập vào mình, tay sưng, chân tê, hẩn không làm sao chạy đi nổi.

Giang Biệt Hạc hậm hực:

- Hắn không chạy được, song hắn đã biến mất, thế thì chính cái kẻ phóng ám khí làm tắt mấy ngọn đèn cứu thoát hắn.

La Tam thốt:

- Có thể gia huynh đã đuổi theo hắn, song chẳng biết là có đuổi kịp hay không !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, đáp:

- Có lẽ lệnh huynh không đuổi kịp đâu !

La Tam buông gọn:

- Hừ !

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Kẻ phóng ám khí làm tắt ngọn đèn, dám cứu hắn trước mặt chúng ta, kẻ đó hẳn phải có thân pháp phi thường. Thì với thời gian đèn tắt rồi cháy lại, cũng đủ cho y tạo một khoảng cách an toàn. Y đã ngăn chặn chúng ta bằng cái lối tắt đèn, chúng ta mong gì đuổi theo kịp ? Huống chi, biết y chạy về hướng nào mà theo ? Các hạ nên nhớ hiện tại là đêm chứ chẳng phải ngày.

La Tam cười vuốt:

- Đúng vậy. Kẻ đó qua mặt được Hoa công tử, thì gia huynh chẳng hy vọng gì đuổi kịp !

Giang Biệt Hạc cũng cười, chen vào:

- Tại hạ mong lệnh huynh đừng có cái ý đuổi theo ! Chứ đơn thân độc lực như thế, rất có thể lệnh huynh bị kẻ ấy hạ độc thủ. Lệnh huynh mạo hiểm như vậy, ở tại đây còn ai không quan tâm lo lắng chứ ?

La Tam thở dài:

- Tiểu quỷ đó ăn nói hồ đồ, gieo điều oan uổng làm hoen ố danh dự của Giang đại hiệp, phải chính hắn thanh minh mới cứu vãn được uy tín của Giang đại hiệp. Bây giờ hắn đã đi rồi, thì còn ai giải oan cho Giang đại hiệp ? Sự tình trọng đại như vậy, mà Giang đại hiệp vẫn xem thường, hơn thế đại hiệp lại còn lo nghĩ đến sự an nguy của gia huynh. Nhân nghĩa của đại hiệp có thể gây cảm động đến cả đất trời !

Giang Biệt Hạc bật cười sang sảng:

- Ngay gian, phải trái, rồi cũng có công luận của giang hồ phân định, tại hạ cứ biết là mình không làm điều chi trái đạo lý, như thế cũng đủ lắm rồi ! Ai nói tốt, tại hạ mừng, ai nói xấu, tại hạ không nao, chỉ cần giữ hành vi luôn luôn chánh đáng.

La Tam cười lớn:

- Vàng mây tuy dày, tuy lớn, song không vĩnh viễn che khuất mảnh trăng trong. Cái danh nhân nghĩa của Giang đại hiệp chấn dội khắp sông hồ, dù tiểu tử có dùng trăm thủ đoạn hạ uy tín của đại hiệp, vị tất có người tin.

Giang Biệt Hạc chớp mắt, điềm nhẹ một nụ cười:

- Bởi thế, tiểu tử không hề bỏ đi luôn. Hắn sẽ trở lại để tiếp tục ngậm máu phun người, cho đến khi nào tại hạ thực sự ô nhục, hắn mới can tâm.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười nhìn lão, từ từ nói:

- Và, đến lúc đó, chỉ sợ Giang đại hiệp không để cho hắn thoát đi một lần nữa, như vậy có đúng không ?

o0o

Đèn vừa tắt, Tiểu Linh Ngư biết ngay là có cứu tinh đến.

Chàng toan vùng dậy để chạy đi, nhưng đã có người bế chàng lên rồi phi thân vượt qua cửa sổ.

Người đó có thuật khinh công cao tuyệt, hắn phải là một nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ, mỗi cái nhảy dài hắn mười trượng.

Vừa được mang ra ngoài, Tiểu Linh Ngư còn nghe tiếng huyên náo trong đại sảnh, đồng thời La Cửu quát to bảo mọi người im lặng.

Nhưng liền sau đó, chàng không còn nghe gì nữa, như vậy chứng tỏ chàng đã rời đại sảnh rất xa.

Rồi gió tạt ngược vào mặt, chàng nghe rất quá, cảm giác lạnh làm chàng nhớ đến thương thế nơi mình.

Chàng cảm thấy tay chân đau đớn vô cùng, thâm nghĩ vũ công thần bí của Hoa Vô Khuyết quả thật lợi hại đáng sợ.

Nhớ đến cảnh vừa qua, chàng giật mình mãi, nếu không có người giải cứu kịp thời, thì hẳn chàng phải tán mạng rồi.

Nhưng người cứu chàng là ai ?

Có thể bảo rằng, trong đời, chàng chỉ có địch chứ không có hữu, có thù chứ không có thân, cho nên bất cứ trong nguy cảnh nào, chàng cũng bằng tự lực để tự cứu, không hề ước vọng một ngoại trợ nào.

Ngoại trợ đối với chàng là mộng.

Và, con người như chàng còn lâu lắm mới nghĩ đến chuyện nuôi mộng, chứ đừng nói là nuôi mộng ngay.

Thế thì, đêm nay ai cứu chàng ? Ai đây chứ ?

Vì nguyên nhân nào, người ấy cứu chàng ?

Tiểu Linh Ngư không thể dần lâu tánh hiếu kỳ, hỏi liền, nhưng trước khi hỏi phải tạ ơn cho có lễ một chút:

- Vừa rồi các hạ xuất thủ cứu nạn, tại hạ cảm kích vô cùng.

Người đó buông cốc lốc:

- Ủ !

Y kẹp Tiểu Linh Ngư nơi nách, đầu sau mình trước, chàng không làm sao trông thấy mặt y được.

Qua một chút, Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các hạ nên hiểu, tại hạ chẳng phải là con người tốt, và cái việc cứu nạn một con người bại hoại, chẳng phải là việc nên làm.

Người cười một tiếng:

- Người đó không bại hoại !

Tiểu Linh Ngư nhẹ:

- Thế là các hạ biết tại hạ !

Người đó buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng, tại hạ lại không biết các hạ.

Chàng hỏi nhanh:

- Các hạ là ai ?

Người đó vẫn tất:

- Người đoán xem !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các hạ là một nam nhân.

Người đó thản nhiên:

- Đúng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Luận âm thanh đoán người, tại hạ nghĩ rằng các hạ chưa cao tuổi lắm.

Người đó lại cười:

- Nhưng cũng không thấp lắm.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đương nhiên, các hạ không phải là Thần Tích đạo trưởng.

Người đó ạ lên một tiếng:

- Có thể là không phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nếu là Thần Tích đạo trưởng thì chẳng bao giờ các hạ bảo tại hạ đoán. Phàm người xuất gia chẳng ai chịu làm những trò bí mật, ma quái.

Mượn cái cớ luận kẻ xuất gia, mắng khéo người cứu nạn, cứu mà không chịu cho biết tên họ, lý do, cứu mà cứ làm ra vẻ bí mật, chẳng phải chàng có ác ý, chàng phụ bạc cái ơn trọng.

Chỉ vì chàng khích con người đó, giả như bực tức thì người đó tiết lộ hành tung liền, và khi chàng hiểu được những gì muốn hiểu, chàng sẽ tạ lỗi cũng chẳng sao.

Cho nên, chàng trách cứ cái người đó chơi trò ma quái, bí mật, trách cứ một cách gián tiếp.

Nhưng, người đó không phẫn nộ, chỉ cười hì hì, đáp:

- Người nói đúng.

Thanh âm rất lạ.

Nếu người đó là người quen biết, chàng từng gặp gỡ, dù chỉ gặp gỡ một lần thôi, qua âm thanh, chàng nhận ra liền.

Song âm thanh này, chàng mới nghe lần thứ nhất.

Ngờ người đó nhại giọng, chàng nhóng một câu:

- Các hạ là Hiên Viên Quang ?

Người đó lại cười:

- Ta không quen cái lão Ác Đồ Quỷ đó.

Tiểu Linh Ngư bực quá, gằn từng tiếng:

- Còn các hạ ? Là gì gì quỷ ? Nếu là người, hẳn phải có tên, có họ, có hiệu chứ ?

Người đó vẫn cười:

- Vĩnh viễn người không đoán nổi ta là ai !

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Các hạ không chịu nói, tại hạ mắng cho mà nghe !

Người đó cười hì hì:

- Nếu người thấy thích, thì cứ mắng, bình sanh ta không hề sợ ai mắng, mà cũng chẳng hề giận ai mắng. Có bị mắng, lại càng vui !

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ ngang ngược, để chọc tức:

- Người đừng tưởng là bị kèm chân rồi, cho rằng ta không làm gì được người. Nếu người không nói, ta điểm huyệt người ngay, ta chế ngự người ngay, ta nhìn mặt người, xem người là ai !

Thốt xong, chàng đặt tay lên một huyệt đạo nơi hông người đó.

Người đó điềm nhiên:

- Người nên nhớ, ta là ân nhân, cứu mạng người đó nhé. Nhớ như vậy để tránh vô lễ với ta.

Tiểu Linh Ngư buông liền:

- Ta không mang ơn người, bởi có những kẻ, xuất thủ cứu người, nhưng không vì hảo tâm mà cứu người, kẻ đó cứu người với một dụng ý chứ chẳng phải vì nhân đạo, vì nghĩa vì tình chi cả. Người cứu ta, không để ta chết nơi tay kẻ khác, là vì người có chỗ lợi dụng ta. Mà biết đâu, cũng có thể là người cứu ta để rồi sau đó hãm hại ta một cách khốc liệt hơn !

Người đó cười lớn:

- Quả thật người là một con người khó đối phó nhất trần đời. Ta từng tiếp xúc với mọi hạng người, tổng kết có hàng ngàn hàng vạn người, song ta chưa thấy một ai khó đối phó như người ...

Y phóng mình qua khung cửa sổ của một ngôi nhà, vào trong rồi, y buông Tiểu Linh Ngư xuống.

Khung cửa sổ đó, chùng như mở suốt ngày đêm, và trong phòng, ngọn đèn vẫn luôn luôn cháy.

Trong vùng sáng của ngọn đèn, Tiểu Linh Ngư thấy một khuôn mặt.

Khuôn mặt đó không lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư, bởi người ngồi dưới ánh đèn chính là La Cửu.

La Cửu nhìn Tiểu Linh Ngư, cười hì hì:

- Ta ! Chắc người không thể tưởng chính là ta !

Tiểu Linh Ngư trở mắt, sững sờ một lúc, sau cùng chàng lẩm nhẩm:

- Người ?... Tại sao lại là người ?

La Cửu vẫn cười:

- Ta biết, chẳng bao giờ người đoán được chính là ta !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng ta có nghe người còn la hét trong đại sảnh kia mà ?

La Cửu điềm nhiên:

- Đó là La Tam, em của ta. Một mình hắn đóng vai cả hai, ai ai cũng tưởng là ta còn ở trong đại sảnh, trong khi em của ta la hét lên thay ta. Chẳng một ai nghĩ rằng ta đã ra bên ngoài, không ai nghĩ rằng ta bế xốc người, mang đi.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Quả nhiên là diệu kế ! Đến ta cũng phải lầm mưu của anh em người ! Ta lầm thì còn ai mà chẳng lầm ?

La Cửu mỉm cười:

- Lừa ai thì còn dễ, lừa được lão hồ ly Giang Biệt Hạc thì khó còn hơn lên trời !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt nhìn y một phút rồi hỏi:

- Người có khả năng lừa được Giang Biệt Hạc, hẳn người phải là một tay phi thường, thế người là ai ? Ta công nhận, lừa được Giang Biệt Hạc là cả một sự khó khăn, như người vừa nói, khó hơn lên trời.

La Cửu khoác áo sáo giang hồ, đổi giọng:

- Tại hạ là La Cửu ! Huynh đài đã biết như vậy rồi mà, còn hỏi làm chi !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Các hạ có thể qua mặt hầu hết tất cả mọi người trên thế gian, nhưng chẳng khi nào qua mặt tại hạ được ! Tại hạ biết anh em các hạ có lai lịch phi thường, bất quá các hạ vờ ngu, giả ngốc, một cách cố ý, các hạ cải biến hành tung, ẩn tánh, mai danh, và hẳn nhiên là các hạ có một âm mưu.

La Cửu cười hắc hắc:

- Huynh đài cải biến hành tung, ẩn tánh, mai danh, chẳng lẽ cũng có một âm mưu ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ. Qua một lúc, chàng bật cười ha hả:

- Được ! Các hạ ăn nói khéo lắm ! Tại hạ không hỏi nữa. Nhưng, vô luận các hạ là ai, vô luận các hạ có âm mưu gì, một ngày nào đó, tại hạ sẽ khám phá ra !

La Cửu điềm nhiên:

- Sẽ có một ngày nào đó, các hạ hiểu rằng tại hạ chẳng có một âm mưu nào.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng, tại hạ xin hỏi, chúng ta không hề quen biết, chúng ta chẳng có liên quan với nhau, tại sao các hạ cứu tại hạ.

La Cửu đáp:

- Vì tại hạ ngưỡng mộ con người của các hạ, tại hạ không nỡ để các hạ bị hại nơi tay bọn đó, cho nên mạo hiểm mà cứu các hạ.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Có lẽ các hạ thấy tại hạ hay ho như thế nào đó, nên định lợi dụng tại hạ.

La Cửu cười lớn:

- Huynh đài nói thế là nghi oan cho người tốt rồi !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Nếu các hạ là người tốt, thì trên đời này chẳng có ai là người xấu cả ! Tốt hơn, các hạ nên nói thật, vậy chứ xuất thủ cứu nhau, các hạ định yêu cầu gì nơi tại hạ ?

La Cửu do dự:

- Việc đó thì ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giữa người và người, tự thiên cổ đến nay, đều có sự lợi dụng lẫn nhau, các hạ lợi dụng tại hạ, thì dễ thường tại hạ chẳng nghĩ đến việc lợi dụng các hạ ngược lại sao ? Giả như các hạ có sự yêu cầu, thì cứ nói ra, chẳng bao giờ tại hạ lấy làm lo cả.

La Cửu vỗ tay cười vang:

- Huynh đài có tánh mau mắn quá chừng ! Tại hạ hết sức kính phục !

Bỗng y ngưng tiếng cười, y quắc mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, trầm giọng tiếp:

- Tại hạ nhận ra, bất cứ cử động gì, nói năng gì của các hạ, cũng chuyên chú phá hoại Giang Biệt Hạc, cho lão ta phô bày mặt thật. Mà tại hạ thì cũng có cái tâm nguyện như vậy, cho nên ...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Cho nên các hạ tìm tại hạ ?

La Cửu lại cười:

- Nếu huynh đài nhận thấy có thể liên thủ với tại hạ, thì hay biết mấy, và cái lão hồ ly kia sẽ hiện nguyên hình là cái chắc !

Y nhìn trừng trừng vào mặt Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn trả lại y, một lúc lâu chàng từ từ hỏi:

- Các hạ đang giúp Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh, rồi bỗng nhiên cấu kết với Giang Biệt Hạc, đang cấu kết với Giang Biệt Hạc, lại ngầm liên thủ với tại hạ, thế là nghĩa làm sao ?

La Cửu đưa tay vuốt nhẹ dưới cằm y, điểm một nụ cười, hỏi lại:

- Tại hạ muốn kết giao với huynh đài, là do nơi cái tâm thành, chẳng lẽ huynh đài không thể tin được sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp ngay:

- Được tại hạ bất chấp các hạ có dụng tâm gì, chỉ cần các hạ thành thực gỡ cái dạ giả nhân giả nghĩa của Giang Biệt Hạc, là tại hạ bằng lòng kết giao ngay ! Về phương diện đó, tại hạ nhất định đồng sống chết với các hạ.

La Cửu mừng thấy rõ:

- Một lời nói có giá trị ngang với cam kết !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ muốn chúng ta vỗ tay nhau, tuyên thệ, song rất tiếc bàn tay của tại hạ còn đau !

- o O o -